

CHÝBAJÚCI ČLÁNOK

Čosi mi chýba – pohyb v kruhu – stratené tajomstvo – tragédia oddelenia kresťanstva od Cirkvi – individualizmus a „súkromné kresťanstvo“ – problém „tretinovej evanjelizácie – Čo je to spása? – Kto je to vlastne Boh? – neexistuje individuálna spása – spoločný podnik Boha a človeka – milovať Boha znamená milovať Cirkev – prečo je hriech hriechom – prečo je odpustenie hriechov viazané na Cirkev – trojstupňová evanjelizácia ranej i súčasnej Cirkvi – softvérový popis dejín spásy

Dlho, predlho mi v mojom videní kresťanstva **chýbalo niečo podstatné**. Pripadal som si, ako keby som sa točil v kruhu:

- Byť kresťanom = milovať Boh.
- Milovať = hľadiť jedným smerom, ako vraví Exupéry. Hľadiť teda spoločne s Bohom... kam? No, logicky, smerom k blížnemu, tak to predsa hovorí Ježiš a tak to konštatuje hoci aj sv. Augustín: „Boha nemožno milovať bez lásky k blížnemu“. Milovať Boha znamená spoločne s Bohom milovať ľudí.
- Takže milovať blížneho. To tiež znamená hľadiť s ním jedným smerom... kam? Kierkegaard hovorí: „Milovať človeka znamená: pomôcť mu milovať Boha“ – a teda milovať človeka znamená spoločne s ním hľadiť smerom k Bohu a spoločne s ním milovať Boha.

A sme v kruhu: Milovať Boha znamená milovať s Bohom ľudí, čo znamená s ľuďmi milovať Boha, čo znamená s Bohom milovať ľudí, čo znamená... atď.

Stále tu chýbalo čosi podstatné, kľúčové, niečo, čo by **stálo v strede medzi Bohom a nami**, ľuďmi, kde by sa Boh i človek stretával, spájali a k čomu by Boh i človek, ja i ostatní ľudia, mohli spoločne hľadiť. Nejaké „spoločné dielo“...

A presne toto Boh vytvoril. Je ním CIRKEV.

Prví kresťania to vedeli. Hermas vo svojom Pastierovi o nej píše ako o tej, ktorá bola samá prvá stvorená a potom, kvôli nej, bol stvorený svet, Vesmír, všetko. Ján apoštol vo svojom Zjavení o nej píše ako o Baránkovej neveste, manželke Baránkovej, Meste, zostupujúcom od Boha, ktoré stojí v strede celého veľkolepého Božieho konania a Božieho plánu. Sv. Ján Zlatoustý píše: „Cirkev je nebeská a nie je ničím iným ako nebom.“

My, dnes, akoby sme na to zabudli.

Nepochybne na to má vplyv aj Reformácia, ktorá okrem iných vecí spôsobila veľmi **tragické oddelenie kresťanstva od Cirkvi**. V ich pohľade tzv. „Katolícka Cirkev“ = neviditeľná Cirkev, vznášajúca sa „kdesi“ v Nebi ako akási „účtovnícka suma“ spasených ľudí. Na zemi jestvujú len jednotlivci, združenia v zboroch, spoločenstvách, kongregáciách, zhromaždeniach a pod., ktoré sami ale Cirkvou nie sú, aj keď môžu obsahovať jej členov (pričom ale nikto nevie, kto tam patrí a či tam patrí a či nie...).

Po Reformácii sa kresťanstvo začalo stávať individualistickým. Kristus je „osobný Spasiteľ“, ktorý dáva spásu mne osobne ako jednotlivcovi a je to len a jedine medzi mnou osobne a medzi Kristom. Nepotrebujem žiadne spoločenstvo,

žiadnu cirkev na to, aby som mohol od Krista prijať dar spásy. Protestantská evanjelizácia síce začína rovnako, ako tá, ktorú kresťania konali v prvých storočiach: ohlasovanie zvesti „Boh Ťa miluje – ale Ty si hriešnik – Kristus za Teba zomrel a odpustil Ti hriechy – konaj pokánie, uver v Krista a vyznaj Krista ako svojho Spasiteľa!“ – ale potom náhle skončí v jej (z pohľadu ranej Cirkvi) prvej tretine... V okamihu, keď sa evanjelizovaný pomodlí tzv. „Modlitbu hriešnika“, napríklad v tomto znení: „Bože, viem, že som hriešnik. Viem, že si zasluhujem znášať dôsledky svojho hriechu. Verím však v Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa. Verím, že Jeho smrť a vzkriesenie mi prináša odpustenie. Verím v Ježiša a jedine Ježiš je môj osobný Pán a Spasiteľ. Ďakujem Ti, Pane, za spasenie a odpustenie! Amen!“ (gotquestions.com) – tak už je spasený, osobne a individuálne a vlastne je všetka práca skončená. Boh mu odpustil hriechy, už ho nepošle do Pekla, je zachránený...

A aj keď iste aj bratia protestanti tvoria spoločenstvá a schádzajú sa na modlitby (už len preto, že to tak opisuje aj Biblia), sú to len spoločenstvá. Nie je to Cirkev. Tá je „tam hore“, neviditeľná – a človek môže len veriť a dúfať, že je zapísaný v jej účtovných a členských knihách... Súčasne nikomu nič nebráni v tom, aby si svoje kresťanstvo žil hoci aj sám. Áno, **od čias Reformácie sa kresťanstvo stále viac a viac stáva vecou súkromia človeka**. Môže ho žiť sám, alebo si môže vybrať stretko, spoločenstvo, zhromaždenie,... ktoré mu vyhovuje (zaujímavý pastor, myšlienky, ktoré sa jemu páčia,...) – a ak mu vyhovovať prestane, tak ho proste zmení za iné a je to normálna vec, nič divné, ani nezvyčajné (kým sa nejedná o Katolícku cirkev, samozrejme, vtedy to už nie je normálna vec, ale pre mnohých pohroma a pád do Pekla ☺)... sú to predsa len zhromaždenia, denominácie, zbory,... nie Cirkev.

Ak sa ale pozrieme na Boží plán, uvidíme niečo úplne iné!

Vždy som hovoril a stále hovorím, že koreňom všetkých problémov (alebo aspoň ich drvivej väčšiny) je zabudnutie na to najpodstatnejšie, o čo v kresťanstve ide – a tým je **odpoved' na otázku: ČO JE TO SPÁSA?**

Odpoveďou je okrídlená veta: „Boh sa stal človekom, aby sa človek stal Bohom“ – veta, ktorú kresťania poznajú a Cirkev vyznáva od samého počiatku kresťanstva až podnes. **Spása = zbožštenie človeka**. Inak to ani byť nemôže. Pretože ak Boh JE Láska, tá najväčšia možná, úplná, dokonalá... a ak láska je darovaním a zdieľaním sa s milovaným... potom Boh je ten, ktorý zdieľa a dáva všetko, ako konštatuje aj Pavol: „Keď on vlastného Syna neušetril, ale vydal ho za nás

všetkých, akože by nám s ním nedaroval všetko!?" (Rim 8,32 SSV). Boh vskutku dal, daroval človeku všetko. Celého seba, vrátane svojho Božstva, svojej „Slávy“, ako hovorí sám Ježiš: „A slávu, ktoré si dal mne, ja som dal im, aby boli jedno, ako sme my jedno“ (Jn 17,22 SSV). Ak by to Boh neurobil, nebol by Láskou – nebol by Bohom. Je to úplne nevyhnutná požiadavka Božej Lásky.

Je škoda, že v praxi sme na túto pravdu mnohí zabudli, úplne a dokonale a **úžasný dar spásy sme zredukovali** hoci aj na niečo takto banálne: „V kresťanskej doktríne o spasení sme zachránení od „hnevu“, ktorý pochádza z Božieho súdu nad hriechom (Rímskym 5:9; 1. Tesalonickým 5:9). Náš hriech nás oddelil od Boha a odplatou za hriech je smrť (Rímskym 6:23). ... Definícia kresťanskej doktríny o spásy by bola: „vyslobodenie z milosti Božej, z večného trestu za hriech, ktorý sa udeľuje tým, ktorí prijímajú vierou Božie podmienky pokánia a veria v Pána Ježiša“. Spása je dostupná iba v Ježišovi (Ján 14:6; Skutky 4:12) a závisí iba na Božom poskytovaní, zabezpečení a ochrane.“ (gotquestions.com)

Dobre, poďme teraz späť k Božiemu daru opravdivej spásy, nielen „záchranu pred svojim vlastným zúrivým hnevom“... Byť spasený = byť zbožštený = byť ako Boh.

KTO JE TEDA BOH? To je druhá kľúčová otázka!

Boh je láska. Láska je vzťah medzi osobami. Preto „Boh je jediný, ale nie osamelý“ (porov. vyznanie Damazovo, 5. storočie). Boh je spoločenstvom osôb. Je Trojicou.

Toto je dôležité! Pretože **byť spasený = byť ako Boh = byť a žiť na obraz Trojjediného Boha.** Ježiš učeníkom hovorí: „Ked' odidem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja.“ (Jn 14,3 SSV) – a to znamená do spoločenstva Trojice a Trojičného života, ktorý Syn – ako Boh – žije od večnosti s Otcom i Duchom. Ako konštatuje Katechizmus: „Milosťou krstu sme „v mene Otca i Syna i Duchu Svätého“ (Mt 28, 19) povolaní mať účasť na živote Najsvätejšej Trojice „tu na zemi v temnote viery a po smrti vo večnom svetle“.“ (KKC 265)

Neprekvapuje preto text katechizmu, ktorý hovorí. „**Tajomstvo Najsvätejšej Trojice je ústredným tajomstvom kresťanskej viery a kresťanského života.** Je to tajomstvo Boha, aký je sám v sebe. Toto tajomstvo je teda prameňom všetkých ostatných tajomstiev viery a svetlom, ktoré ich osvetľuje. Je najzákladnejším a najpodstatnejším učením v „hierarchii právd“ viery. „**Celé dejiny spásy sú dejinami cesty a spôsobu, akým sa pravý a jediný Boh, Otec, Syn a Duch Svätý, zjavuje ľudom, a keď sa odvráti od hriechu, zmieruje a spája ich so sebou.**““ (KKC 234)

Tu objavujeme ďalšie dôležité zistenie: **NEEXISTUJE INDIVIDUÁLNA SPÁSA** individuálneho človeka ako jednotlivca, nezávisle na ostatných ľuďoch – pretože samotná spása, zbožštenie človeka, sa uskutočňuje tak, že človek žije Trojičný život Boha v spoločenstve Trojice! **Ako jednotlivec nemôžem žiť život spoločenstva lásky.** Môžem ho žiť len a jedine v spoločenstve – a to nie v hocijakom, ale **len v tom jednom-jednom spoločenstve, ktorého súčasťou je jeden-jediný Trojjediný Boh.**

Existuje teda len JEDNA SPÁSA – čiže jedno-jediné spoločenstvo, v ktorom Jediný a Trojjediný Boh zdieľa svoju jednotu a svoj Trojičný život s ľuďmi, ktorí tak následne aj sami medzi sebou tvoria jedno-jediné spoločenstvo v jedinom Bohu. A týmto spoločenstvom je **CIRKEV. CIRKEV = SPÁSA, = NEBO, = ZBOŽŠTENIE.** Alebo povedané inak: **SPASENÁ JE CIRKEV – a s ňou všetci, ktorí sú v nej a sú ňou.** Tak, ako to vyznali už apoštoli: „Verím v **SPOLOČENSTVO** svä-

tých“, ktorým je **CIRKEV**, „jednotou Otca a Syna a Duchu Svätého zhromaždený ľud“ (sv. Cyprián kartáginský, od neho prevzal II. vat. koncil, Lumen gentium 4) – a potom prirovnali Cirkev k jej **predobrazu, Arche Noemovej,** ktorá fungovala rovnako: plávala na vodách potopy a zachraňovala všetkých tých a len tých, ktorí do nej vošli.

V tomto zmysle chápeme vyjadrenie Katechizmu: „**Koncil „na základe Svätého písma a Tradície učí, že táto putujúca Cirkev je nevyhnutne potrebná na spásu. Lebo len Kristus, ktorý sa nám stáva prítomným vo svojom tele, ktorým je Cirkev, je prostredníkom a cestou k spásy. Keď však výslovné zdôraznil nevyhnutnú potrebu viery a krstu, tým súčasne potvrdil nevyhnutnú potrebu Cirkvi, do ktorej ľudia vstupujú krstom akoby cez bránu. Preto by sa nemohli spasit' tí ľudia, ktorí by vedeli, že Katolícku cirkev založil Boh skrze Ježiša Krista ako nevyhnutne potrebnú, a predsa by nechceli do nej vstúpiť alebo v nej vytrvať.**“ (KKC 846). Je to naozaj hlboko logické a inak to ani byť nemôže.

Táto Cirkev nie je niečo, čo si môžeme založiť. Je to „**Mesto zostupujúce od Boha**“ (porov. Zjv 21,2). Je to „**spoločenstvo Trojice**“ **zostupujúce od Boha na zem,** k ľudom, **aby umožnilo ľuďom „vojst' do spoločenstva Trojice**“ v Bohu a s Bohom: „**Posledný cieľ celého Božieho poriadku spásy je, aby stvorenia vstúpili do dokonalej jednoty Najsvätejšej Trojice. Ale už teraz sme povolani na to, aby v nás prebývala Najsvätejšia Trojica. Pán totiž hovorí: „Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať; prídem k nemu a urobíme si uňho príbytok**“ (Jn 14, 23)“ (KKC 260).

Tento „**božsko-ľudský**“ **charakter Cirkvi je dobre viditeľný v Pavlovom koncepte Cirkvi ako Hlavu a Tela.** Hlavou je Kristus, bez Neho Cirkev nemôže byť Cirkvou. Telom je spoločenstvo veriacich, pevne spojené s Hlavou ale aj navzájom tak mocne, že sú aj dohromady iba jedným Telom. A Hlava i Telo dohromady sú Jeden Kristus, sú Bohom (a teda ľudia v Tele sú tak v Kristovi zbožštení a zapojení do Trojičného života Boha): „**Potom už niet Gréka ani Žida, obriezky ani neobriezky, barbara, Skýta, otroka, slobodného, ale všetko a vo všetkom je Kristus**“ (Kol 3,11 SSV), či zaznievajúce v slovách Krista: „**Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať; prídem k nemu a urobíme si uňho príbytok**“ (Jn 14,23 SSV).

Podobne sa **vyjadruje aj Ježiš v obraze o Viniči a ratolesťiach:** Ježiš je viničným kmeňom, veriaci sú ratolesťami. Bez Neho a mimo Neho nemôžu byť ratolesťami, len v ňom. Dohromady ale, Vinič aj ratolesťi, sú jedným a tým istým Viničom-Kristom.

CIRKEV SA TAK JAVÍ AKO SPOLOČNÝ PODNIK BOHA A ČLOVEKA. Je to dielo, ktoré umožňuje ľuďom zdieľať život Boha a byť tak zbožštení v Bohu, čiže spasení.

Neprekvapuje teda, že Boh MILUJE CIRKEV až na smrť a slúži svojej Cirkvi v zmysle služby dielu, na ktoré sa podujal (a teda nie v zmysle podriadenosti). Len čítajme! Za koho zomrel Kristus? „**Kristus miluje Cirkev a seba samého vydal za ňu**“ (Ef 5,25 SSV). Za koho vylial Boh v Kristovi svoju vlastnú Krv? Pavol hovorí biskupom z Efezu „**aby ste páslí Božiu Cirkev, ktorú si získal vlastnou krvou**“ (Sk 20,28 SSV).

Milovať Boha = milovať spoločne s Bohom Cirkev a slúžiť spoločne s Bohom Cirkvi ako spoločnému dielu Boha a človeka, určenému na záchranu a spásu všetkých ľudí. Tak to vníma aj Pavol, keď píše: „**Teraz sa radujem v utrpeniach pre vás a na vlastnom tele dopĺňam to, čo chýba**

Kristovmu utrpeniu pre jeho telo, ktorým je Cirkev. Ja som sa stal jej služobníkom podľa Božieho daru, ktorý som dostal pre vás, aby som naplnil Božie slovo“ (Kol 1,24-25 SSV).

A milovať ľudí znamená spoločne s nimi milovať Boha v Cirkvi, milovať Cirkev, Baránkovu Nevestu, Kristovu Manželku... spoločne s Bohom a v Bohu!

Cirkev je teda ten „chýbajúci článok“, spoločný bod, ku ktorému v spoločenstve lásky upiera zrak Boh i človek spoločne, ľudia navzájom i Boh samotný, spoločné dielo, spoločne uskutočňované, spoločne budované, spoločne milované, spoločne vykupované životom i krvou Boha i ľudí...

Keď toto vieme, vieme konečne zadefinovať HRIECH a hlavne zdôvodniť, prečo je hriech hriechom.

Ak Boží život = láska, tvoriaca Trojičné vzťahy a žitá v Trojičnom spoločenstve Boha; potom **hriechom je všetko, čo je opakom**. Čiže pýcha a sebeckosť, ktoré smerujú k individualizmu.

Problémom napríklad nie je majetok, ani peniaze. Problémom sú lakomstvo, či krádež – pretože pre lásku k majetku odmietajú lásku k ľuďom, odmietajú jednotu a zdieľanie životov, uzatvárajú človeka do seba, robia ho ľahostajným, či dokonca ubližujúcim iným ľuďom. Problémom nie je ani sex, naopak, je svätý a krásny. Problémom je smilstvo vo všetkých jeho podobách, vrátane porna, prostitúcie, ale aj gender ideológie a pod., pretože degraduje bližného na nástroj, ktorý používam len ako prostriedok uspokojenia svojej telesnej túžby namiesto toho, aby som sa mu daroval v spoločenstve opravdivej lásky a jednoty dvoch bytostí. Podobne lož, podvod, nenávisť, hnev, ohováranie, ľahostajnosť, ... všetky tieto veci sú zlé nie pre to, čím sú, ale preto, že stoja proti láske a proti jednote a rozbiť majú Boží model Trojičného života a nahrádzajú ho individualizmom. Alebo povedané inými slovami: Ak by sa klamstvom, či lakomstvom dalo budovať spoločenstvo jednoty a lásky, boli by čnosťami. Pretože to ale nie je možné, ostávajú nerestou a hriechom...

Odtiaľto je už len krôčik k pochopeniu, prečo Ježiš spája odpustenie hriechov s Cirkvou, keď jej pastierom, apoštolom, hovorí: „Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané“ (Jn 20,23 SSV). Stačí zas len kúštiť uvažovať:

- HRIECH = pýcha, sebeckosť, individualizmus, opak Trojičného spoločenstva a jednoty lásky Boha.

- ZANECHAŤ HRIECH = zanechať toto všetko a vyvolať si nový, Boží model života, založený na Trojičnej jednote Boha žitej s Bohom a s ľuďmi podľa vzoru Boha – ale to je predsa Cirkev!

HREŠIŤ = zanechať spoločenstvo Cirkvi. ZANECHAŤ HRIECH = vrátiť sa do Cirkvi a v nej žiť Boží život s Bohom! Ak ale zanechanie hriechu = prijatie Cirkvi, potom v Cirkvi je odpustenie hriechu, pretože až v nej hriech skutočne zanechávam a som od neho oslobodený. Byť mimo Cirkvi = byť stále v hriechu. Nie je to teda onen naivný obraz rozhnevaného Boha, ktorý mi hrozí trestom za to, že som porušoval Jeho prikázania a odpustenia ako oslobodzujúceho rozsudku „Tak dobre, nepotrestám Ťa!“... Toto by naozaj bolo možné aj na *individuálnej* úrovni, ako si to bratia protestanti často predstavujú. V skutočnosti ale vôbec nejde o otázku Božieho hnevu, či odsúdenia – veď samo Kristovo vtelenie je dôkazom odpustenia Boha, ktorý sa rozhodol zomrieť za nás dávno predtým, než sme uverili, keď sme boli ešte nepriateľmi a hriešnikmi (porov. Rim 5,8.10). Hriech ale musí byť nielen prepáčený, musí byť skutočne odstránený – v tom je podstata *ospravodlivenia* a odpus-

tenia – a to sa deje až vtedy, keď človek zanechá pýchu, sebeckosť, individualizmus, otvorí sa láske a v jednote lásky Boha a ľudí, ktorou je Cirkev, konečne nájde odpustenie svojho hriechu, ktorý sa tak konečne stratí, zanikne.

Takto to vysvetľuje Pavol Kolosanom: „*Nech vás nik nepripraví o víťaznú cenu samolúbou poníženosťou, uctievaním anjelov a upútavaním pozornosti na to, čo videl, lebo to sa len márne nadáva vo svojom telesnom zmyslení a nedrží sa hlavy, z ktorej celé telo, vyživované a pospájané väzivami a spojivami, rastie Božím vzrastom.*“ (Kol 2,18n SSV). Všimnite si dobre, čo hovorí!

- KRESŤAN je človek, ktorý sa drží Hlavy v Tele, čiže v Cirkvi.

- ZANECHAŤ Cirkev = jediný skutočný hriech, pretože Cirkev = Kristus = spása (porov. „*vyživované*“, „*Boží vzrast*“). Podobne to vníma aj list Hebrejom: „*Neopúšťajte naše zhromaždenia, ako to majú niektorí vo zvyku, ale sa povzbudzujeme, a to tým viac, čím viac badáte, že sa blíži ten deň. Lebo ak dobrovoľne hrešíme po prijatí poznania pravdy, potom už niet obety za hriechy, ale iba hrozné očakávanie súdu a žiara ohňa, ktorý strávi protivníkov.*“ (Hebr 10,25-27 SSV): hriech = opustiť zhromaždenie Cirkvi, spočívajúce vo vzájomnej jednote lásky: „*Všimajte si jeden druhého, a tak sa pobádajte k láske a k dobrým skutkom*“ (Heb 10:24 SSV). Podobne aj Ján: „*Veď kto nemiluje brata, ktorého vidí, nemôže milovať Boha, ktorého nevidí*“ (1Jn 4,20 SSV) – a hovorí o „bratoch“ = členoch Cirkvi.

- NEZÁLEŽÍ preto ani na nejakých „čnosťach“ („samolúba poníženosť“), ani na zbožnosti („uctievanie anjelov“), ani na videniach – a Ježiš by ešte pridal prorokovanie, zázraky, exorcizmus, (porov. Mt 7,22)... – pretože oni sú tu na to, aby privádzali k Cirkvi, ale sami osebe žiadne charizmy, zname- nia, dary Ducha, videnia, ani nič podobné človeka nespasí!

- ZÁLEŽÍ NA JEDNOTE CIRKVI – a v tomto zmysle sú pochopiteľné aj slová Krista: „*Mnohí mi v onen deň povedia: „Pane, Pane, či sme neprorokovali v tvojom mene? Nevyháňali sme v tvojom mene zlých duchov a neurobili sme v tvojom mene veľa zázrakov?” Vtedy im vyhlásim: Nikdy som vás nepoznal; odíďte odo mňa vy, čo páchate nepravosťou!*“ (Mt 7,22-23 SSV). „*Nikdy som vás nepoznal*“ – lebo ste nikdy neboli mojou súčasťou, neboli ste mojim Telom, neboli ste prítelení k Cirkvi. A prečo neboli? Lebo „páchali nepravosťou“ – čiže odmietli jednotu lásky v Cirkvi v mene sebeckej (kľudne aj „kresťansko“ – sektárskej) pýchy, namyslenosti, sebeckosť, kedy si zakladali na tom, čo označovali ako prejavy Ducha, ale zabudli pritom, že „*keby som mal dar prorocstva a poznal všetky tajomstvá a všetku vedu a keby som mal takú silnú vieru, že by som vrchy prenášal, a lásky by som nemal, ničím by som nebol*“ (1Kor 13,2 SSV) – ale táto láska má meno a ním je Cirkev.

Spomínali sme evanjelizáciu, ako aj to, že u bratov protestantov často končí v jej prvej tretine. **Ako teda vyzerá autentická kresťanská evanjelizácia**, tak, ako ju konala a koná Cirkev od svojho samého začiatku? Popisuje ju podrobne Scott Hahn, sám značnú časť svojho života protestantský pastor. Jeho zistenia by sa dali zhrnúť (s malým doplnením) zhruba takto:

- **OHLASOVANIE** – o ňom sme už hovorili. Výsledkom je uverenie v Krista ako v Spasiteľa.

- **1. OBRÁTENIE**, nazvané aj ASKETICKÉ obrátenie. Je to obrátenie sa smerom **k CIRKVI**. Rozhodnutie zanechať svoj starý sebecký spôsob života a rozhodnutie začať sa učiť žiť Boží Trojičný spôsob života v spoločenstve ľudí a Boha,

v spoločenstve Cirkvi. Prvé obrátenie je teda rozhodnutím sa pre Cirkev.

- **KATECHUMENÁT.** Obdobie, trvajúce rádovo roky, v ktorom sa oboznamujem so životným štýlom Cirkvi, učím sa ho žiť a súčasne si ja sám overujem, či je to naozaj to, čo chcem a po čom túžim. Podstatou katechumenátu je zžívanie sa s telom Cirkvi, ktorým je spoločenstvo veriacich.

- **2. OBRÁTENIE** – je spečatením 1. obrátenia. Je aktom úplnej **vydanosti** sa Bohu, úplného darovania sa Kristovi v Tele, ktorým je Cirkev. Je vyjadrením rozhodnutia už nielen *žiť s Cirkvou*, ako to bolo počas katechumenátu, ale *stať sa Cirkvou*, stať sa Kristom – a preto úplne a definitívne zomrieť sebe („*Lebo kto zomrel, je ospravedlnený od hriechu*“ (Rim 6,7 SSV)), aby sme sa mohli znova narodiť podľa Krista a v Kristovi. Tak, ako 1. obrátenie bolo „pripojením“ katechumena k Telu, 2. obrátenie je krokom k úplnému zjednoteniu sa s Hlavou, s Kristom, k úplnému zrasteniu s Ním.

- **VÝSLEDKOM JE KRST a BIRMOVANIE.** V nich, ako učí Písmo, sme s Kristom pochovaní, zomierame sebe, starý človek je úplne zničený – a vstávame z mŕtvych s Kristom k novému životu v sile Ducha, ktorý nás naplňuje. Alebo, povedané inak: zomierame úplne a definitívne svojmu individualizmu, zanechávame ho, opúšťame, bezpodmienečne a bezvýhradne, vďaka čomu sa môžeme narodiť už nie ako dovtedajší sebeckí individualisti, ale ako súčasť organizmu Cirkvi a tak konečne naozaj zanechať, opustiť hriech sebeckva a pýchy.

Stále ale ešte ostáva jedna vec: AKO sa „napojíme“ na Krista, na Hlavu? To sa deje v poslednej fáze evanjelizácie:

- **MYSTAGÓGIA** – uvedenie do „tajomstiev“ (mystérií) Cirkvi. Čiže do sviatostí a predovšetkým do Eucharistie. Pavol nám jasne vysvetľuje, ako sa zo „spolku“ kresťanov stáva Cirkev: Eucharistiou. Píše: „*Kedže je jeden chlieb, my mnohí sme jedno telo, lebo všetci máme podiel na jednom chlebe*“ (1Kor 10,17 SSV). Byť Cirkvou = byť Kristovým TELOM – a to Telo je a musí byť niečím hmotným, hmatateľným, ako hovorí sám Ježiš: „*Dotknite sa ma a presvedčte sa! Ved' duch nemá mäso a kosti*“ (Lk 24,39 SSV). Kde je ale ono Kristovo Telo, hmatateľné, aby sme sa s Ním spojili a v ňom sa zjednotili s Kristom a stali sa s Ním jedným Telom? Ako hovorí Pavol: v Eucharistii. Ona je tá, ktorá tvorí Cirkev. Preto Benedikt XVI. hovorí: „*[Jestvuje] príčinný vzťah medzi Kristovou obetou, Eucharistiou a Cirkvou. ... Eucharistia, to je Kristus, ktorý sa nám daruje, a tak nás neustále buduje ako svoje telo. ... Eucharistia je teda konštitutívna pre samo bytie a činnosť Cirkvi. Preto sa v starokresťanskom vyjadrovaní tými istými slovami corpus Christi označovalo telo, narodené z Panny Márie, eucharistické telo a ekleziálne Kristovo telo.*“ (Sacramentum caritatis 14 a 15).

A preto môže rovnako Pavol povedať, že ak niekto pristupuje k Eucharistii, ale „*nerozoznáva telo*“ (1Kor 11,29 SSV) – a z kontextu je jasné, že hovorí o Tele Cirkvi – ak teda nerozoznáva, že onen „spolok“ kresťanov JE Kristus, Kristovo Telo, nevníma ho tak a teda ani ho neprijíma a „*nevteľuje*“ sa doň láskou a jednotou, ten si „*je a pije odsúdenie*“ (1Kor 11,29 SSV), pretože odmietnutím Tela Cirkvi odmieta súčasne aj Telo Krista v Eucharistii (a teda samého Krista), ako aj spásu, spočívajúcu v Božom Trojičnom živote, žitom v Cirkvi. Aj tu vidieť, že samotné „ohlasovanie“ nestačí a stačiť nemôže, veď ten kto „*nerozoznáva*“ a pritom „*je a pije*“ Eucharistiu už predsa ohlasovaním prešiel, uveril v Krista, podľa meradiel mnohých bratov protestantov by už teda mal byť spasený – ale podľa Pavla nie je! Jednoducho preto, že proces evanjelizácie a obrátenia nekončí ohlasovaním a 1. obrátením, ale až zavŕšenou mystagógiou!

Sviatosti sú teda tým „miestom“, kde Kristus nielen pôsobí, ale skutočne dáva samého seba – a preto práve sviatosti majú podstatný vplyv na „vteľovanie“ sa kresťana do Tela Cirkvi. Vzrast v tomto sviatostnom živote, ktorý nás stále viac premieňa v Krista, je potom obsahom poslednej a až do smrti trvajúcej fázy evanjelizácie, mystagógie, podľa slov Pavla, ktorý o nej píše tiež ako o trvajúcom procese: „*žime podľa pravdy a v láske všestranne vrastajme do toho, ktorý je hlavou, do Krista*“ (Ef 4,15 SSV).

CELÉ DEJINY SPÁSY TAK MÔŽEME VIDIEŤ AKO DEJINY CIRKVI:

- **Cirkev, verzia 1.0 „EDEN“:** Povedané modernou počítačovou terminológiou, Raj bola prvá inštalácia Cirkvi zo strany Boha. Pretože zahŕňala slobodné ľudské stvorenia, mala sama v sebe zadržované „diery“, ktoré využil Satan.

- **Vírus „APPLE“, známy aj ako „Rajské jablko“ ☹:** spôsobil úplné zavírenie systému Cirkvi tým, že Diabol do nej vniesol vírus sebeckva, závidosti, pýchy,... ktorý sa prejavil vzburou človeka voči Bohu, opustením spoločenstva a jednoty lásky a zvolením si individualizmu. Tým sa program CIRKEV úplne rozpadol a prestal fungovať...

- **Service pack 1 „ZÁKON“:** Zákon je niečo ako Božia „softvérová záplata“. Neodstraňuje hriech, ako nám jasne Písmo vysvetľuje. Nikto sa nemôže spasiť tým, že bude len dodržiavať Zákon. V tom je práve slabina onej protestantskej „tretinovej evanjelizácie“: Uveriť, že Boh mi v Kristovi odpustil hriechy je pekné, ale nijako ma to nenúti zanechať svoj individualizmus, pýchu a sebeckvo. Prijat' Božie prikázania (= Zákon!) a začať žiť „podľa Biblie“ a teda na úrovni bežného „tradičného katolíka“ (modliť sa modlím, na bohoslužby chodím, nezabíjam, nekradnem, nepijem, neklamem, ak môžem, pomôžem,...) je už niečo navyše, niečo, čo by som z lásky a vďačnosti ku Kristovi asi mal robiť,... ale stále to nie je Trojičná jednota žitá s Bohom a s ľuďmi (o Eucharistii ani nehovoriac)...

- **Cirkev, verzia 2.0 „KATOLÍCKA CIRKEV“:** Konečne s Kristom prichádza úplne nová a definitívna finálna verzia Cirkvi, nainštalovaná po radikálnom „formáte“ a „rešete“ systému („*Na nebi sa strhol boj: Michal a jeho anjeli bojovali proti drakovi. Bojoval drak i jeho anjeli, ale neobstáli a už nebolo pre nich miesto v nebi.*“ (Zjv 12,7-8 SSV)) ako úplne nová inštalácia („*Hľa, všetko robím nové*“ (Zjv 21,5 SSV)).

Tak zatiaľ teda toľko.

O tom, čo to znamená pre nás do praxe, zase niekedy nabuďúce.

Boh Vám žehnaj!

Váš Inky